

have, er et Forhold, der ikke er tidsvarende, men meget uheldigt. Jeg saa i Efteraaret i et Bladovre i Jylland en Artikel om Indførelse af Slagterivarer fra Slagterierne, og i denne Artikel skildres det, hvorledes Københavns Kommunalbestyrelse havde behandlet et Slagteri her paa Sjælland. Jeg kan selvfølgelig ikke indestaa for, hvad der skrives i en Avisartikel, det skal jeg vel vogte mig for, men da vi i denne Forsamling har Medlemmer af Københavns Kommunalbestyrelse, ogsaa af Københavns Magistrat, kunne vi vel nok faa Klarhed over, om denne Artikel er rigtig eller ikke, og det kunde være godt at faa Klarhed derover. Artiklen gik ud paa, at et Slagteri her paa Sjælland for nogen Tid siden søgte Københavns Kommunalbestyrelse om Tilladelse til at indføre Slagteriffald. Slagteriets Andragende blev ikke afslaaet, men de Betingelser, som Københavns Kommune stillede, vare temmelig drøje. Betingelserne vare, at for det første skulde Varerne synes paa Slagteriet af Slagteriets Dyrlæge, dernæst skulde de afsendes til København i forseglede Kasser, endvidere skulde Affaldet underkastes en ny Kontrol, naar det kom her til København, og endelig skulde to af Kommunalbestyrelsens Medlemmer til enhver Tid have Ret til at rejse ned og undersøge og inspicere Slagteriet. Slagteriet skulde forpligte sig til at betale alle af Inspektionen flydende Udgifter, saasom Rejseudgifter, Dagpenge, Hotelregninger, og hvad mere der kunde være. Det var det, som stod i denne Artikel. Nu vilde jeg gerne have at vide af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, som jo er Medlem af Københavns Magistrat, om det forholder sig saaledes, om de Betingelser, Københavns Kommune har stillet, have været saa drøje. For er det Tilfældet, synes jeg, den er gaaet temmelig vidt. At en Bykommune ikke vil godkende et Slagteris Dyrlægeundersøgelse, kan jeg til Nød forstaa. Men at et Slagteri overhovedet skulde behøve at spørge om Tilladelse til at indføre Kødvarer, forekommer mig aldeles urimeligt.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var meget stærkt inde paa en Sag, der i dette Efteraar har vakt en hel Del Røre i København, nemlig Faren for Trikeren. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, der er maaske andre, der ville tage Ordet desangaaende. Jeg vil blot sige, at det forekommer mig, at det

var heldigt, om der i Byerne overhovedet kunde komme noget mere Ro angaaende dette og noget mere Tillid til vore Autoriteter i denne Sag. Jeg tror ikke, det er heldigt, at man ved saadanne Tilfælde som disse giver Sagen et saa stærkt offentligt Præg, thi de samme Sikringsforanstaltninger kunne jo ogsaa uden det foretages, og saa skræmmer man ikke Folk. Jeg har ikke noget imod, at man foretager Sikringsforanstaltninger af enhver Art, vel at mærke, naar det sker paa forsvarelig og fornuftig Maade.

Lindø: Det foreliggende Forslags Fremkomst er i nogen Maade forberedt dels ved den moderate Resolution, som blev vedtagen ved de jydskelandsbodelegeredes Møde i Aarhus, og endvidere ved det Andragende, der er indsendt til Rigsdagen fra forskellige Korporationer, Kommissionærforeningen, Pøsefabrikanter og Centralforeningen af Slagtermestre i Danmark. Det maa erkendes, at for de Slagtermestre, der bo i Byer, hvor der er offentlig Kødkontrol, og hvor de maa betale Afgifter, er det ikke en ringe Patriotisme, de herved lægge for Dagen ved at erklære sig villige til at underkaste sig den yderligere Konkurrence, der vil fremkomme, naar Varerne i Fremtiden afgiftsfri og uden Kontrol indføres i disse Byer. Det nævnte Andragende vidner imidlertid om, at Underskriverne have en mangelfuld Forstaaelse af, hvorom Sagen drejer sig. De andrage om, at det i Fjor indbragte Forslag om indenrigs Kødkontrol maa blive ophøjet til Lov, men samtidig ønske de, at Grænsen for Indbyggerantallet i de Kommuner, hvor Kødkontrol paabydes, maa nedsættes til 1,500. Da nævnte Forslag jo ikke indeholder et Ord om tvungen Kødkontrol, og dette Spørgsmaal altsaa ikke ligger for, maa man forudsætte, at Underskriverne have svævet i den Vildfarelse, at det var Kødkontrolkommissionens Forslag, i Aaret 1900 indbragt af Landbrugsminister Hage, som i dette Øjeblik ligger for. Her kan det gamle Ord anvendes, at de Herrer have hørt, at der er en By, der hedder Snærpe, men hvor Snærpe ligger, vide de ikke.

Det vilde formentlig have større Betydning, om det var Forbrugerne i Købstæder, der have Kødsyn, som havde besværet sig over det nuværende Forhold, thi det er vist fuldstændig rigtigt, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) sagde, at det er Konsumenterne i Byerne, der komme til